

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori ieși în mână o carte care te va face să visezi frumos!

MARY BALOGH

NU UITA DE MINE

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

1

Lucas Arden, marchiz de Roath, se afundă într-unul din fotoliile vechi de piele maro din biblioteca de la Greystone Court, din Worcestershire, ținând în mână paharul de porto pe care-l savura după cină, și privi cu căldură rafturile care gemeau sub greutatea cărților. Putea să pună prinsoare că bunicul lui, ducele de Wilby, le citise pe cele mai multe dintre ele, dacă nu chiar pe toate. Citise și el un număr considerabil. Biblioteca de aici fusese întotdeauna încăperea lui preferată. Se uită la biroul greu, din lemn de stejar, așezat în fața ferestrei dinspre sud, la piesele vechi de mobilier și la covorul persan, la draperiile grele din brocard și la tabloul de deasupra șemineului, care înfățișa o scenă de vânătoare. Nimic nu fusese schimbat sau reinnoit de când își putea aduce el aminte. Și spera că nimic n-avea să se schimbe vreodată.

Totuși, bunicul lui se schimbase, considerabil chiar, în decursul ultimului an. Nu mai era doar un domn în vârstă. Era bătrân. Era o diferență pe care Lucas n-ar fi putut să o explice în cuvinte, dar știa în sufletul lui ce însemna și asta îl întrista. Excelența Sa stătea acum în dreptul șemineului, cu spatele la foc, cu picioarele depărtate, cu palmele întinse la spate, încălzindu-se la flăcări. Era un bărbat mărunț, deopotrivă ca înălțime și constituție – chiar mai mărunț acum, fără îndoială, decât fusese în floarea vârstei –, cu un cap rotund, care păruse întotdeauna prea mare pentru trupul lui. Părul zburlit și grizonant, cândva la fel de des și de același roșu-închis ca al lui Lucas, se rărise și dispăruse chiar total de la tâmplă și din creștetul capului. Sprâncenele însă îi rămăseseră la fel de stufoase ca întotdeauna. Era îmbrăcat, așa cum obișnuia să se îmbrace seara, într-o haină cu croială de frac, cu o vestă brodată, pantaloni demodați, până la genunchi, și șosete

înalte, cu o lavalieră complicat înnodată la gât și cu cămașă apretată, deși nu avuseseră oaspeți la cină – fuseseră doar ducele, ducesa și nepotul lor moștenitor.

Lucas așteptă, în loc să facă vreo încercare de a porni conversația. Bunicul lui îl invitase să-și aducă paharul de porto în bibliotecă mai degrabă decât să-și bea la masă, cum făceau de obicei. Bunica se retrăsese deja în salon, ca să-i lase singuri. În mod evident, Excelența Sa avea să-i spună ceva ce nu era pentru urechile majordomului sau ale valetului care-i servise la masă. De fapt, probabil se îndreptase spre acest moment încă de la sosirea nepotului său, care avusese loc cu două zile în urmă. Lucas fusese invitat să petreacă o săptămână sau două cu ei, de Paște. Deși fusese mai degrabă o convocare decât o invitație. Jenny – adică Lady Jennifer Arden, sora mai mică a lui Lucas, care locuia împreună cu el la Amberwell, în Leicestershire – nu fusese invitată.

–Sunt un om bătrân, Luc, începui acum bunicul lui, ridicând spre nepotul său privirea pătrunzătoare, pe care o ținuse până atunci ațintită spre covor. Cartea Sfântă ne alocă fiecăruia 70 de ani dacă avem norocul să evităm toate posibilele pericole de pe parcursul vieții. Eu mi-am depășit porția cu nouă ani și am intrat acum în cel de-al zecelea. Nu pot să mă mai aștept la prea mult. Poate chiar la *nimic*.

–Știi ceva ce nu știu eu, bunicule? îl întrebă Lucas, cu panică în glas, deși știa, desigur, că nimeni nu poate trăi la nesfârșit.

–Ei bine, pentru început, încă sunt în stare să număr, îi spuse ducele. Iar 79 de ani este o vârstă foarte înaintată. Când privesc în jur, căutând oameni pe care să-i cunosc din generația mea, constat că au mai rămas foarte puțini. În altă ordine de idei, șarlatanul ăla de doctor pe care-l tot aduc de la Londra de două ori pe an, cu cheltuieli considerabile, ca să mă vadă, a avut nerușinarea să mă informeze, acum câteva săptămâni, că inima mea nu mai e ca odinioară. I-am plătit taxa exorbitantă ca să-mi spună un lucru la fel de evident ca nasul de pe fața lui.

Lucas știa că dr. Arnold, de ani buni medicul ducelui, venise recent la vizita semianuală ca să verifice starea de sănătate generală a ducelui și a ducesei. Le scrisese bunicilor ca să se intereseze de rezultatul consultului, având în vedere că el nu se aflase aici ca să-l întrebe personal pe doctor. Și, în orice caz, nu ar fi primit decât răspunsuri vagi, ținând cont că dr. Arnold se considera obligat de etica profesională să respecte intimitatea pacienților săi. Răspunsul lui în general era că Excelențele Lor erau cât se putea de bine pentru vârsta pe care o aveau.

Ceea ce era echivalentul politicos la a nu spune nimic. În scrisoarea în care-i răspunsese, ducele declamase că el și ducesa erau sănătoși tun și că risipiseră o mică avere ca să-l târască pe Arnold până la Greystone, numai ca să le spună acest lucru, să le mănânce mâncarea și să stea o groază de timp în casa lor înainte să catadicsească să se întoarcă la Londra.

–E ceva grav? îl întrebă acum Lucas.

Se temea de răspuns. Nu voia să știe.

–Grav sau nu, spuse bunicul lui, adevărul este că am o inimă bătrână și un corp bătrân, Luc. Și alt adevăr este că singurul meu fiu e mort și că el a avut la rândul lui un singur fiu. Astea sunt două adevăruri. Îmi sunt foarte dragi și fiica mea, și nepotul pe care îl am de la ea, și toate nepoatele mele, dar nici unul dintre ei nu poate să-mi poarte numele mai departe și nici să-mi dețină poziția, oricât de mulți fi ar avea ei. Numai tu poți. Țin la vărul meu primar din Cornwall, dar el nu e decât cu trei ani mai tânăr decât mine și în fiecare scrisoare pe care mi-o trimite se plânge că bătrânețea e pentru cei rezistenți, dar că pe el rezistența l-a părăsit de când avea 60 de ani. În plus, din cei șapte copii pe care i-a avut cu două neveste, nici unul nu este băiat. Nici măcar unul. Șapte fete, bate-le-ar Dumnezeu! S-au măritat toate și i-au făcut nepoți și nepoate, dar la ce-mi folosește asta mie? Cineva acolo sus s-a distrat pe seama câtorva generații din familia mea. Care este și familia ta, Luc.

Lucas le întâlnise pe verișoarele din Cornwall de câteva ori pe când era mic și tatăl lui încă trăia. Dar n-ar fi putut spune că o cunoștea prea bine pe vreuna dintre ele. Cele din generația lui îi erau abia verișoare de gradul al treilea și nu le considerase niciodată cu adevărat rude.

–Vărul din Yorkshire, pe de altă parte, mi-a fost întotdeauna un ghimpe în coaste când eram mici, spuse bunicul lui. Dacă tu ar fi să mori fără să ai un moștenitor de sex masculin, Luc, atunci nu am nici o îndoială că nepotul *lui* s-ar grăbi să-ți ia locul. Și-mi aduc aminte cât de simpatic îți era pe vremea când erați amândoi mici. Kingsley Arden ar moșteni titlul de duce și proprietatea Greystone și tot ce mai vine la pachet cu asta. Eu, unul, o să fiu în mormânt și, slavă Domnului, nu va trebui să fiu martor la o asemenea ascensiune. Tu o să fi și tu în mormânt și vei fi și tu scutit. Dar mulți din familia noastră vor rămâne în viață ca să vadă ce se întâmplă și să îndure consecințele, fără să poată face nimic. Până și Amberwell i-ar aparține tot lui.

Într-adevăr, nu era o perspectivă plăcută.

Kingsley fusese la aceeași școală cu Lucas preț de câțiva ani, cu o clasă mai mare. Îi făcuse în mod constant tot felul de șicane vărului său mai mic și reușise, nu doar o dată, să-i transforme viața într-un calvar. Gândul că vărul Kingsley ar putea trăi aici, la Greystone, nu era unul plăcut. Și mai puțin plăcută era perspectiva ca el să dețină într-o bună zi Amberwell. Amberwell era locul în care crescuse Lucas până la 15 ani și locul în care trăia acum. Mai important, era locul în care trăia Jenny, în care probabil avea să trăiască întotdeauna – dacă nu cumva Kingsley devenea duce de Wilby și o dădea afară, cum fără îndoială ar fi făcut. O disprețuise întotdeauna pe Jenny, deși nu o întâlneau niciodată. Îi plăcuse să-l întrebe pe Lucas, când erau și alți băieți de față, ce mai făcea sora lui schiloadă și ce părere avea despre faptul că trebuia să rămână cu ea pe cap pentru tot restul vieții.

– În cazul ăsta, va trebui să am grijă să trăiesc până la vârsta la care ai ajuns tu, bunicule, ba chiar mai mult, spuse acum Lucas. Și, între timp, să fac vreo șase băieți, cel puțin.

Excelența Sa se depărtă de foc și se așază cu greu în fotoliul de alături. Continua să se opună cu încăpățănare oricărei sugestii de a folosi un baston. Își pironi privirea în foc în timp ce Lucas se ridică să mai pună niște cărbuni și să-i împungă cu vâtraiul, ca să anime flăcările.

– Tatăl tău a murit la 40 de ani, continuă ducele, după ce Lucas se așază la loc și sorbi din paharul de porto. La mai puțin de un an după ce mama ta se stinsese aducându-l pe lume pe fratele tău, mort în pântec. Nesăbuitul ăla de fiu al meu a fost întotdeauna un călăreț excelent și se mândrea cu asta, dar nimeni nu e imun la accidente, atunci când insistă să sară peste un gard de aproape doi metri. Mai ales când mai e și chinuit de durere, după ce și-a pierdut soția și fiul – fiul care ar fi fost rezerva lui, născut la mai bine de paisprezece ani după ce-și făcuse datoria de a produce un moștenitor. Și anume, pe tine. Viața e o afacere imprezvizibilă în cel mai bun caz, Luc. Se opri și își mută privirea de la foc la nepotul lui. Eu și Excelența Sa ducesa am luat o hotărâre.

Și era ceva ce nu avea să-i placă, Lucas era sigur de asta. Bunicul lui o aducea întotdeauna în discuție pe bunica atunci când știa că ceea ce urma să spună nu avea să fie bine primit. Ca atunci când ambii buniceni veniseră la Amberwell după moartea fiului lor și-l informaseră pe Lucas că avea să-și părăsească atât casa, cât și studiile ca să se întoarcă la Greystone împreună cu ei, unde urma să rămână până la vârsta

majoratului – cu excepția semestrelor pe care avea să le petreacă la Oxford, când venea vremea. La Greystone avea să învețe tot ce trebuia să știe despre viitorul lui rol și despre îndatoririle care-i reveneau ca duce de Wilby.

Totuși, numai Lucas avea să vină cu ei. Mătușa Kitty, văduva Lady Catherine Emmett, sora tatălui său, avea să se mute la Amberwell ca să aibă grijă de Jenny și să aranjeze căsătoria lui Charlotte, sora mai mare a lui Lucas, cu Sylvester Bonham, viconte de Mayberry. Nunta fusese amânată de două ori, mai întâi din cauza morții mamei lor, apoi când le murise tatăl. Se căsătorise în cele din urmă la două săptămâni după ce se terminase anul de doliu după tatăl lor. Biata Charlotte! Cu siguranță nu fusese nunta la care visase. Dar căsnicia era fără îndoială una fericită și cei doi făcuseră trei copii în cei zece ani care trecuseră de atunci.

Lucas se împotrivi hotărârii ducelui, protestase și se îmbufnase, dar în zadar. La două zile după înmormântarea tatălui său, plecase spre Greystone împreună cu bunicii, lăsându-le în urmă pe Jenny și pe Charlotte, care aveau lacrimi în ochi, dar refuzând să plângă și el, scrâșnind din dinți și strângând pumnii atât de tare, încât urmele unghiilor îi rămăseseră însângerate în palmă.

Și totuși, ajunsese să iubească moșia Greystone. Și să-și iubească și bunicii, la care ținuse întotdeauna, dar cumva de la distanță, pentru că nu îi vedea prea des.

Era, desigur, destul de evident ce hotărâre luaseră acum. Chiar dacă nu avea decât – pe toți dracii! – 26 de ani. Lipsea o generație. Tatăl lui murise. Totuși, nu doar din cauza unui moment de neglijență la o partidă de călărie, provocat de durerea de a-și fi pierdut soția și fiul. Nimeni pe lume în afară de Lucas nu știa întreaga poveste. Greutatea secretului pe care-l purta îl apăsase preț de mai bine de un deceniu și probabil că avea să-l chinuiască tot restul vieții. Se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit într-o după-amiază ploioasă în timpul vacanței și, drept urmare, viața lui fusese schimbată drastic pentru totdeauna.

– Imediat după Paște, spuse acum bunicul, o să ne ducem la Londra, eu și Excelența Sa ducesa. E timpul să-mi fac datoria și să-mi arăt din nou chipul în Camera Lorzilor. Nu am fost deloc anul trecut și nici cu un an înainte, spre rușinea mea. Și e timpul ca eu și bunica ta să reapărem în societate, într-un loc în care aceasta se întrunește aproape în întregime pentru sezonul de primăvară. Mă îngrozește gândul, dar e inevitabil. Va trebui să aflăm cine e în oraș. Bunica ta se pricepe la asta

mai bine decât mine, desigur. Ea o să aștepte într-o zi sau două, în timp ce mie mi-ar lua cel puțin o săptămână. Vor fi multe fete, proaspăt ieșite de pe băncile școlii și nerăbdătoare să-și pună amprenta și să înhațe burlacul cel mai dezirabil și să-i pună pirostriile înaintea să se termine sezonul. Cu siguranță o să provocăm o adevărată frenezie printre ele – și printre mamele lor și chiar printre vreo câțiva tați – când o să anunțăm că ești, în sfârșit, disponibil, Luc. Marchizul de Roath, moștenitor al ducelui de Wilby și al domeniului Greystone, însă și al altor proprietăți și al unei averi impresionante. Moștenitorul ducelui de Wilby, care este, să nu uităm, foarte bătrân.

Se opri ca să-și privească intens nepotul de sub sprâncenele acelea stufoase. Totuși, Lucas știa că nu avea nici un rost să încerce să protesteze sau să răspundă în vreun fel. Își învățase bine lecțiile în cei șase ani în care locuise aici înainte să ajungă la vârsta majoratului și să se întoarcă la Amberwell. Știa care este principala lui îndatorire. Să producă un moștenitor și o rezervă sau două, mai exact.

– O să fie fete frumoase și ademenitoare și unele care o să-ți placă mai mult decât altele, continuă ducele, când Lucas nu spuse nimic. O să fie fete bogate și fete cu tați cu buzunarele largi. Foarte puține însă vor avea deopotrivă poziția în societate și descendența potrivite pentru a deveni ducese de Wilby și pentru a da naștere următorului moștenitor al titlului. Foarte puține. Ne vei lăsa pe mine și pe bunica ta să stabilim cine sunt acestea.

– Prin urmare, eu nu voi avea nimic de spus? îl întrebă Lucas.

– Nu sunt un tiran, Luc, zise bunicul lui, deși nu era tocmai adevărat. Îndrăznesc să sper că nu va fi una singură. Poate reușim să găsim chiar vreo câteva, dacă e un an bun. Cu siguranță una sau două vor fi și frumoase, ca să fie pe placul unui tânăr de vârsta ta. Nu că frumusețea ar însemna totul. Bunica ta nu era considerată o mare frumusețe atunci când mama mea a insistat să o iau de soție. Dar nu a durat mult până când am descoperit că era frumoasă pentru mine și nu a fost nevoie să caut mai departe. Nu că mi s-ar fi oferit această șansă. Odată ce mama mea hotărâra ceva, era mai ușor să muți Stânca Gibraltarului decât să o faci să se răzgândească. Dar pot să-ți spun că m-am îndrăgostit de bunica ta în două săptămâni și am rămas îndrăgostit de atunci. Deși e foarte înaltă.

Ducesa era cu jumătate de cap mai înaltă decât ducele – cel puțin aceasta era varianta asupra căreia insistă acesta din urmă. Și era

și adevărată, atunci când Excelența Sa purta cizmele de călărie cu tocurele cele mai înalte și își umfla cât putea de mult părul.

– A recunoscut la cea de a zecea noastră aniversare, când depănam amintiri, adăugă ducele, privind în foc, că ei i-a luat un an întreg să se îndrăgostească de mine. Dar s-a întâmplat. Deși eu nu sunt așa înalt.

– Așadar, după Paște, trebuie să mă duc la Londra ca să-mi aleg mireasă, spuse Lucas, atrăgându-i din nou bunicului atenția asupra chestiunii în cauză.

– Într-adevăr, spuse ducele. La urma urmei, n-o să se întâmple dacă nu te împingem nițel de la spate, nu? Din nefericire, ești o persoană cam retrasă, Luc. Cam prea retrasă. Nu ai avut niciodată o perioadă mai salbatică, parcă nu ai fi auzit niciodată de Londra sau că există o întregă lume dincolo de hotarele domeniului Amberwell. Sau de sezonul de primăvară în care se pun la cale mai toate căsătoriile. Sau de toate fetele care dau iama în fiecare an.

Lucas nu era retras. Era fericit la Amberwell și avea un cerc larg de cunoștințe și câțiva prieteni apropiați acolo. Avea o viață socială activă. Îi plăcea să trăiască la țară și să-și conducă ferma împreună cu administratorul lui. Își făcuse prieteni și la Oxford și păstrase legătura cu destul de mulți dintre ei. Unii încă îl vizitau la Amberwell. Și se ducea și el la ei și stătea uneori chiar și câte două săptămâni. Îi mai rămăseseră și vreo câțiva prieteni din anii de școală, dinainte să împlinească 15 ani. Întotdeauna prețuise și întreținuse prietenii.

Pur și simplu, nu-i plăcea Londra. Ce-i drept, nici nu stătuse vreodată prea mult timp acolo. Totuși, de câte ori se întâmplase să aibă treabă în marele oraș, îl găsisse aglomerat, gălăgios, murdar și tănjise după aer curat și întinderi deschise, care să-ți permită să vezi cerul. Și tăcere. Nu că tăcerea ar fi fost vreodată deplină la țară. Dar îi lipsiseră ciripitul păsărilor și bâzâitul insectelor, mugetul vitelor, behăitul oilor. Sunetul vântului. Cântecele bufnițelor noaptea.

Ori de câte ori se aflase în oraș, se simțise inconfortabil de conștient de cine era – moștenitorul unui ducat și al unei averi fabuloase. Bărbați pe care nu-i cunoștea se purtau de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni ai lui de la prima întâlnire. Femei cu fițe ajunse la vârsta căsătoriei se agitau pe lângă el la cel mai mic semn de încurajare – uneori, chiar și fără nici un fel de încurajare. Fiicele zâmbeau prosteste. Oh, toate astea erau o exagerare, desigur. Dar nu foarte mare. Se simțise mai degrabă un premiu decât o persoană ori de câte ori fusese la Londra.